

henseender udtryk for en borgerlig og asocial tankegang, som mindretallet vender sig imod.

1. De foreslåede stramninger i rådighedsreglerne sker på en baggrund, hvor det overhovedet ikke bare antydningssvis er påvist, at der er problemer med de nuværende rådighedsregler. Påstandene om, at rådighedsreglerne skulle kunne bidrage til at undgå flaskehalse, er heller ikke blot antydningssvis bevist. Derfor kan stramningen i rådighedsreglerne kun opfattes som et forsøg på at tugte de arbejdsløse. Lovforslaget stiller krav om, at de arbejdsløse skal stå til rådighed for et arbejdsmarked, som ikke står til rådighed for de arbejdsløse.
2. Selv om det kan opfattes som positivt, at man søger at gøre jobtræningsordningerne længere, er der klart tale om utilfredsstillende ordninger. Det er overhovedet ikke blevet bevist, at de jobtræningsordninger, som arbejdsløse i delperiode 2 skal have, har et kvalitativt indhold, som kan bidrage til at få dem ud på arbejdsmarkedet igen i normale job. Der tales i lovforslaget om ret og pligt. Pligten er der 100 pct. Men det er svært at se, hvad de langtidsledige reelt får ret til.
3. Lovforslaget er i den grad præget af, at det er systemet og arbejdsmarkedet, der skal være bestemmende og ikke lønmodtagernes ønsker og behov. Det er i dette lys, afskaffelsen af lønmodtagernes muligheder for at få en reel indflydelse på deres handlingsplaner skal ses. I samme lys skal også pligten omkring jobtræning ses.
4. Lovforslaget rammer specielt også de ældre og generelt dårligst stillede lønmodtagere på arbejdsmarkedet. Det bliver tilsyneladende sværere at gå over på overgangsydelse, og lønmodtagere over 60 år begrænses i deres muligheder for at få dagpenge, hvorved de tvinges ned på den lave sats for efterlønnere på 82 pct., hvis de ønsker at træde ud af arbejdsmarkedet som 60-årige.
5. Dertil kommer, at lovforslaget mange steder rummer bemyndigelser, som det er svært at se hvad de kan og skal bruges til. Efter Socialistisk Folkepartis og Enhedslistens opfattelse er det uacceptabelt, at arbejdsministeren – i praksis Arbejdsministeriet – får overladt vidtgående bemyndigelser, som man kun kan frygte vil gå videre i retning af at lade systemet og arbejdsmarkedet gå forud

for det enkelte menneskes behov og ønsker.

Umiddelbart skulle man tro, at forringelserne, som ligger i dette lovforslag er indrømmelser til de borgerlige partier. Det er de selvfølgelig også. Men, som det klart er fremgået af bl.a. debatten under 1. behandling, er forringelserne i lovforslaget alt sammen noget, regering selv har spillet ud med.

Ændringsforslag

Af *arbejdsministeren*, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af SF og EL):

Til § 1

1) I den under nr. 5 foreslåede affattelse af § 14, stk. 3, udgår 3. pkt., og i stedet indsættes:

»For ledige i delperiode 2, jf. § 55, stk. 2, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., kan støtteperioden i det enkelte ansættelsesforhold hos private arbejdsgivere maksimalt aftales til ét år. Hos offentlige arbejdsgivere kan støtteperioden omfatte hele delperioden.«

2) I den under nr. 7 foreslåede affattelse af § 15 ændres i 1. pkt. »2 år« til: »1 år«.

3) Nr. 16 udgår.

4) Efter nr. 23 indsættes som nyt nummer: »01. Overskriften til kapitel 12 affattes således:

»Rettigheder og tilbud i delperiode 2«.

5) Den under nr. 24 foreslåede affattelse af § 33 affattes således:

»§ 33. Med det formål, at ledige kan opnå ordinær beskæftigelse, planlægger de regionale arbejdsmarkedsråd indsatsen og kan anvende og kombinere følgende tilbud:

- 1) Formidlet arbejde,
- 2) information og vejledning,
- 3) uddannelse,
- 4) etableringsydelse,
- 5) jobtræning hos offentlig arbejdsgiver,
- 6) individuel jobtræning.

Stk. 2. Ledige dagpengemodtagere under 60 år har i hele delperiode 2, jf. § 55, stk. 2, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., ret og pligt til tilbud op til fuld tid. Arbejdsministeren kan fastsætte regler om, at retten og pligten til til-